

JIMMY LINDGREN  
PETER LINDMARK

# ZRÁDCE

NICHOLAS WARG 01



ŠVÉDSKÝ KRIMI THRILLER OPĚT V PLNÉ SÍLE!

MARTIN BECK, KURT WALLANDER... A NICHOLAS WARG.

# Zrádce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
**www.cpress.cz**  
**www.albatrosmedia.cz**



**Peter Lindmark a Jimmy Lindgren**

**Zrádce – e-kniha**

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA a.s.**

# Zrádce

PETER LINDMARK

&

JIMMY LINDGREN

CPress  
Brno  
2017

# Zrádce

**Peter Lindmark & Jimmy Lindgren**

**Překlad:** Zdeněk Kubík

**Jazyková korektura:** Tomáš Franta

**Obálka:** Adam Pižurný

**Odpovědný redaktor:** Dalibor Kumr

**Technický redaktor:** Radek Střecha

Authorized translation from the Swedish edition FÖRRÅDARE

© Peter Lindmark & Jimmy Lindgren 2015

First published by Lind & Co., Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Zdeněk Kubík, 2017

Objednávky knih:

[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)

[eshop@albatrosmedia.cz](mailto:eshop@albatrosmedia.cz)

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-264-1628-9

ISBN e-knihy 978-80-264-1714-9 (1. zveřejnění, 2017)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2017 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 25 477.

© Albatros Media a. s., 2017. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

  
**ALBATROS MEDIA** a.s.

„Pro bezpečnostní služby je snadné stát se státem ve státě. A je to také to, co by měly dělat. Dodržovat pravidla a občas překročit hranice toho, co je dovoleno.“

*Sten Andersson,  
švédský ministr zahraničních věcí 1985–1991.*



# KAPITOLA 1

---

TIKRÍT, IRÁK – 23:40

**T**EMNOTA BYLA VŠUDYPŘÍTOMNÁ. Nicholas Warg se snažil nadechnout. Výbuch vysál z místnosti všechn vzduch a on si teď připadal jako ve vakuu. Jediné, co slyšel, byl příšerný skřípavý zvuk, který jako by se prořezával přímo skrz něj. Nevěděl ani, kde je nahoře a kde dole. Jediný smysl, který mu stále fungoval, byl čich. Cítil harísu a koriandr. Muselo se mu to jenom zdát, ten večer jedl jehněčí tažín. Až vypadne z tohoto zatraceného místa, zdejší jídlo mu bude chybět. Konečně našel, co hledal. Zapnul svítilnu, jejíž slabý paprsek naznačoval, že baterie jsou skoro vybité. Kvůli hustému prachu bylo v bezprostředním okolí nemožné cokoliv rozeznat. Nemohl najít ani svou pistoli, ani útočnou pušku. Slabým světlem svítilny přešel přes potrhanou nohavici: krev, maso, fragmenty kostí. Tušil, že to bude špatné, opravdu špatné, ale tohle bylo ještě horší.

Granát zničil přední stěnu a půlku patra. Všechno v podlaží, v němž se nacházel, bylo zcela napadrté.

Uslyšel podivně rezonující těžké kroky. Sluch se mu vracel v nepravdělných skocích. Uvědomil si, že se po schodech domu řítí minimálně tři muži. Nicholas neustále polykal a snažil se znovu aktivovat svůj sluch. Z druhé strany slyšel, jak nějací muži křičí a nadávají v arabštině. Pravděpodobně šlo o muže loajální irácké vládě – Baasisty. To oni použili ten granátomet. Uvědomoval si, že nejsou tak daleko, jak se zdá, ale ve skutečnosti přímo před budovou.

Nicholas slabým světlem svítilny prohledával podlahu. Jeho automatická zbraň musela být poblíž. Šátral v troskách a skleněných střepech. Prašný vzduch náhle rozřízl oslepující kužel světla. Mířil sem shora. Po-

kud tedy nahore bylo skutečně nahore. Stále si tím nebyl jist. Vtom si uvědomil, že chybí polovina stropu. Když granát roztrhl budovu, on musel propadnout celým poschodím. Rychle vypnul svítilnu. Muži nad ním prohledávali trosky horního patra. Odplazil se za převrácenou pohovku tak tiše, jak jen dokázal. Nepřátelské světlo teď prohledávalo podlaží, na kterém se Nicholas nacházel. Zůstal nehybně ležet. Vypadalo to, že muži jsou přesvědčeni o tom, že útok nemohl nikdo přežít. Bolest v Nicholasově koleni se stupňovala. Zvířený prach ho dráždil v nose. Zavřel oči a snažil se zabránit kašli.

Po chvíli, která mu připadala jako celá věčnost, paprsek světla zmizel a muži pospíchali dál. Posadil se a opřel se o pohovku. I když všechno vypadalo beznadějně, on byl stále naživu. Alespoň pro tuto chvíli. Z ran mu tekla krev – pokud se mu nepodaří ji zastavit, vykrváčí. A to nebude trvat dlouho. Znovu zapnul svítilnu. Paprsek byl nečekaně silný a on ho rychle sklopil k zemi. Nevšimli si ho? Čekal. Zdálo se, že světlo nikdo nespatriil. Rozhlédl se kolem sebe a spatřil na podlaze stojací lampu. Vy-táhl nůž, rychle přeřízl kabel a pevně ho utáhl nad poraněným kolenem, aby zastavil proudění krve do roztržité nohy. Získal tím trochu času, ale věděl, že bude brzy potřebovat lékařskou pomoc. Otázkou bylo, jak se dostat ven.

Pohledem přelétl sutiny. Ke svému překvapení spatřil přímo vedle sebe svou automatickou zbraň. Rychle ji prohlédl — zdálo se, že je neporušená. To vypadá až moc dobře, pomyslel si. Stanislav by to nejspíš nazval štěstím. Kde je Stanislav teď? Je naživu? Myšlenky mu bzučely hlavou jako vzteklé včely. Kde je Fatima, která je přivedla k zajatým novinářům? Fatima byla „šedý agent“ – jedna z těch, kteří nemají trvalého zaměstnavatele. Pomáhala jim kvůli penězům – nic jiného v tom nebylo.

V myšlenkách se vrátil ke švédským novinářům, které sem přišel zachránit. Ti dva muži nebyli v dobré formě, když je našli. Švédské ministerstvo zahraničí o jejich propuštění vyjednávalo bez jakýchkoliv výsledků dva měsíce. Nicholas se spojil s jejich rodinami, které už ztrácely veškeré naděje. Nakonec se nechal přesvědčit a za jeho záchrannou misi mu



zaplatily 15 000 dolarů. Všechno šlo podle plánu až do chvíle, kdy před pěti hodinami nové informace změnilly celou situaci. Podle zpráv se únosci chystali o půlnoci podřezat svým rukojmím hrdla, což měli doplnit tím, že celou akci natočí na video a připojí jisté náboženské sdělení. To ho přinutilo, aby svůj plán o několik dní uspíšil. Čas na přípravy mu byl zkrácen, a to až příliš drasticky. Což byl jeden z důvodů, proč tady teď ležel ve zhroucené budově s roztráštěným kolenem. Pomalu se mu vracela krátkodobá paměť. Novináři unikli do bezpečí zadními dveřmi. Odpotáčeli se pryč zadní uličkou a on mohl jenom doufat, že se dostali do bezpečí živi a zdraví.

Iráčany bylo slyšet o patro výš. Našli Fatimu. Z toho, jak na ni chrlili nadávky, bylo evidentní, že je stále naživu. Nicholas vstal. Šoural se ke dveřím a zbraň používal jako oporu. Schody byly po útoku granátem pokryté kousky omítky a štěrku — velkými i malými. Při každém kroku nahoru po schodišti mu tělem projel ostrý šíp bolesti.

Kde je Stanislav? Právě teď svého parťáka opravdu potřeboval. Vzp chopil se, škvírou ve dveřích nahlédl do místnosti a tam uviděl Fatimu na podlaže. Jeden z vojáků ležel na ní, kalhoty stažené. Opakovaně přirážel a nepřestával klít a nadávat jí. Dva další vojáci čekali, až na ně přijde řada. Fatima měla hlavu čelem ke dveřím, ale její tvář byla tak krvavá a rozbitá, že se nedalo odhadnout, jak moc je při vědomí. Teprve když opakovaně zamrkala jedním okem, bylo Nicholasovi jasné, že je stále při smyslech. Právě když přemýšlel, jestli ho vidí, sykla: „Zabij! Zabij!“

Jeden z mužů se otočil na Nicholase, který pozvedl svou zbraň. Z automatické zbraně vylétly tři kulky a zasáhly Iráčanovu hrud. Jeho tělo se s žuchnutím zhroutilo na zem. Nicholas zamířil na další cíl a stiskl spoušť. Nic. Hlasitě švédsky zaklel. Zbraň mu ještě nikdy neselhala. Jeho klení se rozléhalo v podivném tichu, které následovalo, a jak on, tak i vojáci zírali na automatickou zbraň jako zhypnotizovaní. Jediným slyšitelným zvukem byl šelest vycházející z plic umírajícího muže. Uvědomění si, že jsou stále naživu, dospělo k mozkům vojáků. Beze slov na něj zírali, až jeden z nich upřel pozornost na svou zbraň. Nicholas bojoval se zaseknutou nábojnicí v hlavni. Bez úspěchu. Podíval se místo toho na Fatimu, která zavřela

oči. Zachránil ji? Jistým zvláštním způsobem vypadala spokojeně. Pak se všechno seběhlo velice rychle.

Nicholas se střemhlav vrhl ze schodů a o zlomek sekundy později zdemolovalo krupobití kulek zeď, před kterou doposud stál.

V ramenech mu nepříjemně zaprašťelo, když na ně tvrdě dopadl na malém mezipatře. Kromě bolesti a deliria vnímal ještě křik iráckých vojáků. Musí odsud zmizet. Vstát a rozhýbat nohy, jinak tady zemře.

Někdo vykopl dveře z ulice v přízemí pod ním. Ve dveřích se objevili další dva Iráčané. Uviděli Nicholase a zahájili palbu. Kulky zničily dřevěné zábradlí vedle něj. Byl v pasti.

Proti své vlastní vůli začal znovu přemýšlet o štěstí. Vlastní smrt si představoval už mnohokrát a vždycky v podobném scénáři, jako byl tento. Pokaždé přemýšlel o tom, jestli by měl strach.

Měl strach?

Ano.

Modlit se k vyšší moci nebylo nic pro něj, nemohl si ale pomoci a přemýšlel, jak nejlépe by měl čelit smrti.

Byly to myšlenky, které nedokázal vyhnat z hlavy. Vzpomínky na celý život. Na dětství. Vzpomínal si, jak jeho bratr spadl ze švestky a zlomil si ruku. Byla spousta věcí, kterých Nicholas hluboce litoval. Nebyl připraven zemřít. Ještě ne.

Odněkud přiletěl vzduchem jeden z Iráčanů a přistál vedle něj. Jediným pohledem zjistil, že má zlomený vaz. Nicholas rychle sáhl po bezvládném těle toho muže a napnul všechny síly, aby mrtvolu dostal před sebe jako štít proti kulkám, které ho zdola hledaly s rostoucí přesností. Na vrcholu schodiště se objevil Stanislav. Držel dva granáty. Hodil je obloukem směrem k Nicholasovi. Zasažly zeď za ním a kutálely se dolů po schodech. Granáty explodovaly ještě před tím, než dopadly do samotného přízemí. Výbuch mrštil Nicholasem na zeď za ním. Všechno zčernalo.

## KAPITOLA 2

---

NEMOCNICE IBN SINA\*, BAGDÁD – 9:20

**M**alá místnost byla oprýskaná a její osvětlení chladné. Tu a tam za bílými fleky barvy prosvítal původní modrý nátěr. Mladý pákistánský lékař stál vedle negatoskopu a se znepokojeným výrazem zkoumal několik rentgenových snímků. Neměl zatím tolik zkušeností, aby dokázal skrýt své obavy. Je to špatné, uvědomil si Nicholas, jak tam tak ležel na nemocničním lůžku. Pokrývku měl vlhkou a studenou. V místnosti bylo dusno a vydýcháno, venkovní teplota přesahovala 35 °C. Na stropě se sice líně otáčel starý větrák, ale na vzduch v místnosti to nemělo žádný vliv. Okenice dovnitř propouštěly kromě tlumených zvuků z ulice také úzké proužky světla, dopadající na jednu ze stěn. Na negativu, umístěném na lékařově negatoskopu, byla spodní část stehenní kosti, horní část kosti holenní a samozřejmě také koleno, ve kterém byla zaražena střepina z granátu. Koleno měl Nicholas poraněné tak těžce, že se zdálo nepravděpodobné, aby ještě někdy mohlo být plně funkční.

„Většinu střepin jsem dostal ven, ale ne všechny, bude to chtít další operaci. Spíš bych řekl tak 3 nebo 4 operace,“ prohlásil lékař lámanou angličtinou s pákistánským přízvukem. „Hlavice kloubu je velmi vážně poškozena a jeden ze zkřížených vazů je pryč.“

Otevřely se dveře a dovnitř vešli muž a žena. Lékař se okamžitě zarazil. Nicholas poznával Plenette Thomsonovou z Blackwater, ale muže, neprakticky oděného v drahém obleku, neznal. Všiml si, jak Thomsonová sotva znatelným pokývnutím hlavy vykážala lékaře z místnosti. Thomsonová byla jedna z pouhých několika žen v Blackwater. Nicholasovi bylo od první

---

\* Ibn Síná znamená arabsky Avicenna, „otec moderní medicíny“.

chvíle, kdy ji poznal, jasně, že vyrostla ve vojenské rodině, a její přízvuk mu napověděl, že pochází z východního pobřeží.

„Tohle je Liam Jameson, ředitel našeho právního oddělení,“ řekla Thomsonová.

„Moje první otázka, na kterou očekávám pravdivou odpověď, zní: Byl s vámi na vašem malém výletu Stanislav Kudajev?“

Nicholas věděl naprosto přesně, co by vyřčená pravda pro Stanislava znamenala. „Ne.“

Následovala chvíle ticha. Zvuk stropního větráku byl dráždivý. Jeho listy rotovaly rychle a nesynchronizovaně.

Potkal se s upřeným pohledem Plenette Thomsonové. Zírej si na mě, jak chceš, pomyslel si a pohledem neuhnul. Nikdy nebude moci dokázat, že lhal, tak lehce to nevzdá.

„A jak se stalo, že to byl on, kdo vás odvezl do nemocnice?“

„Neodvezl,“ odpověděl Nicholas.

Další ticho.

„Využil jste Blackwater pro svou vlastní agendu a způsobil jste naprosto nepřijatelnou situaci.“

„Chtěli zabít...“

„To není naše věc,“ přerušila ho. Nicholas věděl, kde jsou hranice, a držel jazyk za zuby.

„Stáli vám za to?“

„Jsou nevinní.“

Thomsonová si povzdychla a otočila se k negatoskopu s rentgenem jeho kolena. „Musíme vás propustit, nic s tím nenadělám. Vaše výroční bonusy vám nevyplatíme, ostatně stejně jako váš báječný plat.“

Nicholas se Thomsonové podíval do očí tak pevně, jak to jenom dokázal. Odmítl jí poskytnout satisfakci v podobě toho, aby poznala, jak se jeho svět hroutí v troskách.

„Zrušili jsme vaše pojištění – na zdravotní péči ani na rehabilitaci nedostanete od Blackwater nic. Rozumíte?“ pokračovala.

Přikývl.

„Prošla jsem si vaši dokumentaci. Během těch let, která jste u nás strávil, jste byl přínosem pro naši organizaci, což vás nyní ochránilo před jakýmkoliv odvetnými opatřeními. Pokud to rozhodnutí napadnete, riskujete, že budete postaven před vojenský soud.“

„Vojenský soud?“

„Vyhrotil jste už tak velmi citlivou situaci v regionu a v souladu s naší misí podléháme předpisům a pravidlům americké armády.“

Liam Jameson poprvé zareagoval – jemným pohybem vytáhl z kufříku tlustý fascikl se smlouvou a podal ho Nicholasovi, aby jej podepsal.

V horní části první strany byl emblém medvědí tlapy. Nicholas se cítil, jako by ho roztrhal medvěd.

Právník vykouzlil z kapsy elegantní plnicí pero a Nicholas se začal podepisovat.

„Nemocnice patří americké armádě, takže ji musíte okamžitě opustit,“ otočila se Thomsonová bez jediného slova na rozloučenou na podpatku a opustila s Jamesonem v patách místnost.

Protestovat nemohl, to věděl Nicholas až příliš dobře. Blackwater nebyla společnost, se kterou byste si chtěli zahrávat. Slyšel nebo přímo viděl spoustu nehezkých věcí, jež se staly lidem, kteří firmu zpochybňovali nebo jí vyhrožovali.

Beznaděj se jím šířila jako vlhká a studená mlha.

Podíval se na zafáčované koleno – krev stále prosakovala skrz obvazy, on to ale pořád cítil tak, že neměl na výběr. Nemohl přece nechat ty novináře zemřít. Co ale bude dělat teď? I když byl pod tlakem, odmítal se jím nechat přemoci. Konec konců, byl stále naživu.

Nicholas musel díky morfinu, který mu dali proti bolesti, usnout. Když se probudil, bylo pozdní odpoledne a na židli u jeho postele seděl Stanislav. Vypadal unaveně, ale byl převlečený a umytý. Kolem rány na ruce měl pevně utažený pruh látky. O pár bloků dál se rozezpíval muezzin.

„Jak ti je?“ zeptal se Stanislav.

Neměl na to žádnou dobrou odpověď. Stanislav se s ustaraným výrazem podíval na jeho koleno a potom zase na Nicholase.

„Bude to v pohodě,“ opáčil Nicholas a snažil se, aby to znělo co nejvíc lhostejně.

Oba chvíli jen tak tiše seděli.

„Díky, žes mě z toho vynechal.“

Nicholas přikývl.

„Ti novináři jsou už v zelené zóně. Jsou v pořádku,“ řekl Stanislav.

Nicholas se vděčně usmál. Sotva se na sebe podívali. Nepotřebovali jen tak tlachat. To bylo něco, co jeden na druhém oceňovali.

„Díky, žes přišel...“

Stanislav mu položil ruku na předloktí a zavrtěl hlavou, aby ho umlčel. Cítil, že to, co udělal, je zcela přirozené.

„Co si teď počneš?“ zeptal se ustaraným tónem.

„Tak daleko jsem se ještě v myšlenkách nedostal.“

„Chystám se rezignovat.“

Nicholas si uvědomil, že to není dobrovolný akt, a sklopil zrak. „Řekl jsem, žes tam nebyl.“

Stanislav jen potřásl hlavou:

„To je v pohodě. Nechci tady umřít a minulou noc jsem k tomu měl dost blízko. Mám se svým životem jiné plány.“

Nicholas nevěděl, co na to říct. Žádná slova nemohla napravit všechno to, co udělal.

Stanislav se i se židlí posunul o něco blíž k nemocničnímu lůžku. Chytil Nicholase za ruku a pevně ji stiskl.

„Oba víme, že jestli tady zůstaneme, štěstěna se k nám brzy obrátí zády.“

„Ty víš, že na štěstí nevěřím,“ usmál se na něj Nicholas.

I Stanislavovou tváří přelétl úsměv. Odkáslal si a otočil se, aby se ujistil, že jsou sami.

„Mám nějakou práci, kterou musím udělat, a chci, aby ses na ní podílel i ty.“

„Vážně potřebuješ někoho, kdo je na vozíku?“

„Nikam nespěchej. Jsou v tom dobré peníze. Dost na to, aby sis nechal spravit koleno a odešel na odpočinek.“

„To nezní zrovna legálně.“

„Máš nějakou lepší nabídku?“

To rozhodně neměl, ale zároveň byl překvapen, že zrovna Stanislav byl schopen nabídnout mu něco ilegálního. Jistě, srovnávat Blackwater a Greenpeace nejde, ale stejně.

„Nikommu to neuškodí.“

„A o co tedy jde?“

„Znáš docela dobře Stockholm, je to tak?“

Tuhle otázku Nicholas nečekal.

„Nemůžu se tam vrátit. To víš.“

„Práce na pár týdnů, s nikým se tam nemusíš setkat, vyděláš si dost peněz na zbytek života. To ti slibuji.“

Stanislav zářil nadšením.

„Nemůžu, promiň. Kamkoliv, jenom ne do Švédska,“ zamračil se Nicholas.

Navzdory úsměvu bylo těžké přehlédnout Stanislavovo zklamání. Jistým zvláštním způsobem se najednou Nicholas cítil jako sobec. Věděl, že zradil přítele, ale neměl na vybranou.

## KAPITOLA 3

---

PINAMAR, ARGENTINA – 10:10

Ozval se vyzváněcí tón Skype. Nicholas přesně věděl, kdo volá, ale zvednout to nechtěl. V Pinamar byl už skoro dva měsíce a všechno běželo jako po drátkách. Město bylo pár hodin jízdy autem jižně od Buenos Aires. Měl v úmyslu nechat koleno trochu zahojit a potom čelit dalšímu očistci, který si léčba vyžadovala. Díky Stanislavovým kontaktům se mu dostalo pomoci v malé nemocnici, která si nedělala přílišné starosti s byrokracií ani dokumentací. Vrchol argentinského léta připomínal Nicholasovi severní Afriku, a on si proto tohle městečko rázem zamiloval. V bytě nebyla klimatizace, takže měl otevřená všechna okna. Spartánské vybavení interiéru naznačovalo, že zde nežije nikdo, kdo by plánoval se zde usadit na delší dobu. V rohu byla bedna plná prázdných láhví. Oblíbil si Captaina Morgana – do vysoké sklenice, se spoustou ledu a drcenou limetkou.

Když vyšel ze sprchy, sedl si na židli u okna a vystavil své zjizvené koleno slunečním paprskům. Zbytek těla nechal odpočívat ve stínu. Nebyl to pěkný pohled – zarudlá jizva byla obrovská a stále vypadala dost čerstvě. Vytáhl nekřesťansky drahý krém a začal si ho vmasírovávat do oblasti okolo jizvy. Počítač cinknul a ukázal, že má čtyři nepřečtené e-maily. Věděl, kdo mu je poslal.

Neuplynul jediný den, aniž by znovu nepřemýšlel o Stanislavově nabídce. V poslední době měl problémy se spánkem, to pro něj byla novinka. Už od dětství byl schopen spát kdekoliv a kdykoliv. Často to byla tehdy i nyní nutnost.

Když vyklouzl ze dveří ven, pozdravil na schodech souseda. Z vůně grilu přes ulici – zdroje nejlepších pirohů na světě – dostával vždycky hlad.



V poslední době se zastavoval u výlohy místní realitní kanceláře – na velké vývěsce si prohlížel rozličné nemovitosti, které by se mu líbilo vlastnit. Zejména jeden dům ho zajímal: malá vilka na pozemku u odlehlé pláže. Nicholas se tam vydal, aniž by se v kanceláři ptal. Chtěl zjistit, jak obtížné je pro člověka dostat se tam bez odhalení. Když dorazil, naprosto se do toho místa zamiloval. Dům byl jednoduchý, ale přívětivý — vzadu se nacházela zanedbaná zahrada, kterou by dokázal snadno rekultivovat. Širý Atlantik burácel jen malý kousek od verandy, a on se zde cítil tak nějak harmonicky, i když nedokázal říci proč.

O blok dál na východ byla ulice plná obchodů a nebyl problém si na ní chytit jeden z mnoha taxíků, mířících povětšinou na vlakové nádraží. Zastavil mu bílý Nissan se zelenými potisky. Klimatizaci měl rozbitou a cesta do nemocnice se tak stala připomínkou sauny. Když Nicholas vkročil do ordinace svého lékaře, stál doktor Louis Armando Gross u negatoskopu a prohlížel si rentgenový snímek zraněného kolena. Doktoru Grossovi bylo kolem padesáti a na jeho pacientech mu opravdu záleželo. Grossův přízvuč nebyl vůbec latinoamerický. Nicholas tipoval, že jeho rodiče patřili mezi nacisty, kteří sem uprchli na konci druhé světové války. Když se doktor nakonec otočil, Nicholasovi bylo jasné, že se rozhodl jít přímo k věci.

„Je mi líto, pane Wargu, ale poslední operace nedopadla podle plánu.“ Potom říkal něco, co stejně tak mohl pronášet v čínštině – Nicholas začal poslouchat až po chvílce. Jeho následné otázky přinutily doktora Grosse opakovat, co už říkal, což ho očividně dost stresovalo.

„Můj čas je drahocenný, pane Wargu. Je mi to líto,“ byla poslední doktorova slova.

V parku plném borovic poblíž nemocnice prohrál Nicholas už pět z osmi partií backgammonu, a to po pouhé půlhodině. U fontánky sedělo každý večer několik starších mužů, kteří tam hráli, popíjeli rum nebo kávu a mluvili o fotbalu. Nedařilo se mu soustředit se. Hlavou mu zvolna plynuly rozličné návrhy doktora Grosse. Jeden byl dražší než druhý – nic z toho si nemohl dovolit. Nicholas prohrál druhou hru v řadě se starším

pánem, který každý večer vyprávěl o tom, jak hrál jednu sezónu za River Plate.

„Hrajete hůř než obvykle,“ řekl v dobrém rozmaru a chňapnul po pesu, jež bylo v banku.

Najednou uslyšel dětský pláč. Křik bitého dítěte, to bylo něco, na co Nicholas nemohl nikdy zapomenout. Reflexivně zdvihl pohled. Spatřil malého chlapce, jenž stál u stolku na zahrádce nedaleké kavárny. Nicholase přepadla slabost. Chlapci bylo nejspíše sedm nebo osm let. Muž, který ho nepřestával bít, byl evidentně jeho otec. Nikdo jiný nic neudělal ani neřekl. A ta nejpodivnější – a pravděpodobně také nejtragičtější – věc byla, že i když byl chlapec bit, neustále se u svého otce držel. Na koho jiného by se taky mohl obrátit, když o něj nikdo jiný nejevil zájem?

Nicholas se do toho chtěl vložit, ale jeho protivník ve hře si nemyslel, že by se měl vměšovat do věcí, které se ho netýkají. Nicholas zaslechl cosi o tom, že chlapcova matka nedávno zemřela, díky čemuž je otec žalem bez sebe. Nějaký pes bez pána vyskočil na jeden ze stolů, naklonil hlavu a sledoval Nicholase. Když si otec všiml, že ho všichni pozorují, zarazil se.

Dalšího rána události předešlého dne Nicholasem stále rezonovaly. Porovnával v duchu ohavné pravdy doktora Grosse a osud chlapce s nešťastným otcem. Vytrhl se z myšlenek a posadil se k počítači. Osm novým e-mailů. Spustil Skype. Dlouho prodléval kurzorem nad tlačítkem pro zahájení hovoru. Nakonec se po jednoduchém kliknutí ozval vyzváněcí tón. Návštěva u lékaře přiměla Nicholase k tomu, aby učinil nejtěžší rozhodnutí svého života. Další bezesná noc nic nezměnila.

„Jak se máš, kamaráde?“ byla první věc, kterou od Stanislava uslyšel, když mu hovor zvedl.

# KAPITOLA 4

---

EKERÖ, STOCKHOLM – 18:45  
O 3 MĚSÍCE POZDĚJI

**L**ova Malmová měla stále pocit, že nestíhá. Nestíhala domácí práce – její domov vypadal příšerně. Nestíhala Wilhelma. Měla pocit, že promeškává, jak její syn roste. Nemluvě o penězích – ty byly v jejím životě katastrofou samou o sobě a snažila se na ně nemyslet. Nikdy nedělala nic jiného, než že se snažila něco dohnat. Někdy jí připadalo, jako by už neměla kontrolu nad svým vlastním životem, ale jenom běžela vedle něj a vyplňovala mezery, které se objevovaly. Nenáviděla to. Nenáviděla pocit nekonečné bezmoci. Nenáviděla ten pocit, že její život ovládají ostatní. Na prvním místě seznamu nenáviděných byl její editor Kenny, který jí nutil k práci na bezvýznamném článku o čínské bezpečnostní politice.

Se svým kombíkem Volvo z roku 1994 zatočila kolem perfektně zastřiženého živého plotu až příliš rychle. Všechny nemovitosti až na tu její byly z původních letních dovolenkových sídel zmodernizovány do podoby klasických domů. Nějaký muž s rachotem pojížděl po svém již nakrátko stríženém trávníku na zahradním traktůrku. Šeříky na ulici byly v plném květu. Nějací mladíci na příjezdové cestě ladili moped. Ono Volvo bývalo mazlíčkem jejího otce, staral se o něj s pedantskou láskou. Když to auto zdědila, bylo jako nové, navzdory tomu, že už mu bylo patnáct let. Nyní už na svůj věk vypadalo.

Její dům stál na konci ulice, u lesa. Omítka se z něj loupala a fasáda nutně potřebovala opravu. Zaparkovala a vystoupila. Konečně nastalo teplé počasí, a i když už slunce zapadalo, tričko bylo stále dostačujícím oděvem. Její unavené oči vypovídaly o příliš mnoha patnáctihodinových pracov-

ních dnech. Bylo jí těsně přes třicet, byla dle mnohých atraktivní, neměla ale sílu, aby se starala o svůj vzhled. V malé zahradě vedle domu byly rezavé houpačky. Emma, mladá chůva, seděla na jedné z nich, shrbená nad mobilem a píšící textovou zprávu.

„Omlouvám se za zpoždění,“ donutila se říct Lova.

„V pohodě,“ odpověděla Emma, aniž by se na ni podívala.

Lova se rozhlédla. Zpoza rohu přiběhl starý zlatý retrivr, a když ho Lova drbala v hustém kožichu, potěšeně vrtěl ocasem.

„Sedí na stromě,“ oznámila Emma, jako by to byla samozřejmost.

Lova položila tašku na zem a vyrazila směrem k jabloni na kraji zahrady. Wilhelm seděl na větvi několik metrů nad zemí a křečovitě svíral kmen. Rukávy jeho černo-červeného kabátu byly příliš krátké a Lova tak viděla čerstvé škrábance na jeho útlých pažích. Věděla přesně, jak se tam ocitly a kteří spratci je tam pro svou zábavu udělali, ale prozatím se to rozhodla ignorovat. Zpod pirátského klobouku bylo těžké spatřit jeho výraz. Lebka a zkřížené hnáty z jeho přední strany se na ni zle šklebily.

„Pojď, Wilhelme. Skoč! Já tě chytím,“ řekla s nuceným klidem Lova.

Wilhelm si sundal pirátskou pásku z oka, aby lépe viděl, a nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Říkala jsem ti, že můžeš lézt na stěžeň. Máš na hraní starou dědovu plachetnici,“ řekla a ukázala na dřevěnou loď za garáží, neschopnou plavby.

Vytáhla mobilní telefon, zapnula kameru a začala Wilhelma natáčet.

„Natočím tě, jak skáčeš,“ snažila se ho povzbudit.

Tuhý jako prkno i nadále visel na kmeni, stejně jako občas visel na ní, když ho nechávala ve školním klubu.

„Pospěš si – než půjdeme spát, dáme si palačinky se zmrzlinou.“

Lova se natáhla, ale nemohla na něj dosáhnout. Bylo jenom potřeba, aby dal nohu trochu níž, to ale odmítal udělat. Nezafungoval ani její nejlepší úplatek – uvědomila si, že něco není v pořádku. Útroby se jí sevřely ještě víc.

„Jsi naštvaný?“

Wilhelm zůstal potichu, nepohnul se ani o píď.

„Omlouvám se, že jsem tě nemohla vyzvednout, jak jsem ti slíbila, ale musela jsem zůstat v práci.“

„Nemůžu,“ podařilo se mu říct.

„Proč lezeš na strom, když tam ani nechceš být?“

Nejspíš to sám ani neví, pomyslela si. Děkala všechno pro to, aby zakryla rostoucí znechucení a podrážděnost.

„Chytím tě.“

Na chvíli to vypadalo, že skočí, ale pak zaváhal a zůstal jako přikovaný na místě.

„Tak pojď! Skoč! Dokážeš to,“ povzbuzovala ho tím nejchlácholivějším hlasem, jakého byla schopna. „Já chci jít dolů,“ skoro se modlil Wilhelm.

„Tak skočte, kapitáne Šavlozube!“ zvolala teatrálně Lova.

Znovu sebral veškerou svou odvahu. Opatrně změnil úchop jednou rukou a dal nohu níž, ale zavadil o svůj dalekohled, ležící vedle něj. Lova se skrčila, aby se padající hračky vyhnula. Ta přistála s žuchnutím na zem a rozbila se na kusy. Wilhelm zasténal a chytil se kmene ještě pevněji.

„Koupíme nový. Skoro už tě mám.“ Postavila se na špičky a zkoušela ho chytit za nohu. Nemohla na něj však dosáhnout. Vzdychnula a uvědomila si, že Emma už bez rozloučení odešla.

„Přinesu žebřík. Vydrž, dobře?“

Lova vešla do domu a zpod verandy vytáhla žebřík. Zrovna když ho opřela o kmen, zazvonil jí mobil. Vyzváněcí tón byla jedna z jejích oblíbených písní – *Panic* od The Smiths. Možná to byl špatný nápad – ta písnička jí kvůli tomu zcela přestala přinášet dobré vzpomínky. Už si ani nemohla vzpomenout, kdy naposledy jí zvonění telefonu přineslo nějaké dobré zprávy. Z displeje bylo jasné, že volá redakce. Když se jí chtěl Kenny opravdu dovolat, nikdy nevolal ze svého vlastního čísla, zejména když věděl, že je doma. Ten vůl neměl ani ponětí, jaké to je, být svobodná matka. Kdyby ho měl, nevolal by jí desetkrát denně, pomyslela si. Nestydatě zneužil její finanční situace jako novinářky na volné noze. Instinktivně se chystala hovor zvednout, ale udržela se a nechala telefon vyzvánět. Položila nohu o pár příček nahoru a její obnošené úzké džíny na ní praskly. Nakonec se

jí však podařilo Wilhelma z žebříku dostat dolů. Když pak ruku v ruce přecházeli po trávníku, znovu se ozvala *Panic*. Ona se ale jen podívala na Wilhelma a telefon vypnula. Dnešní noc chtěla prostě strávit s tím, koho milovala nejvíc na celém širém světě.

# KAPITOLA 5

---

NYNÄSHAMN, ŠVÉDSKO – 4:40

**P**ršelo celou noc a severní vítr rozpoutal na mořské hladině divoké vlnobití. Sluneční paprsky na horizontu pozvolna nabývaly na síle. Nakladače a jeřáby začínaly pracovat. Kontejnery putovaly z lodí a na lodě, zatímco dělníci připojovali přívěsy na velké tahače. Z ranní mlhy se vynořilo plavidlo z Gdaňsku. Z nedaleké střechy Nicholas viděl, jak loď snižuje rychlost a zvolna si razí cestu posledním úsekem úžiny. Operace, do které si vůbec nepřál být zapojen, právě začala. Už od samotného příjezdu do Švédska nebyl ve své kůži – myšlenky mu nedovolovaly klidně spát. V sázce bylo hodně. Pomocí dalekohledu si prohlížel a učil se nazpaměť značky vozidel na obrovském parkovišti. Vedle něj stál Zachar a kouřil gauloisku. Byl o něco vyšší než Nicholas a mohutně osvalený. Byl s nimi také Barbašov – muž o pár let starší než Zachar. Po mnoha letech, která strávil jako stavební dělník v nespočtu západoevropských měst, měl silné ruce plné mozolů. Barbašovova angličtina byla bezchybná a také byl mnohem skromnější než Zachar. Nicholas to oceňoval. Zachar si mnul ruce o sebe a snažil se zahřát. Zamumlal Barbašovovi něco v ruštině. Nicholas v tom rozpoznal nadávku a zbytek si vyložil jako stížnost na špatné počasí. Nicholas byl pro tuhle příležitost dobře oblečen, takže když Zachar mručel stejnou frází znovu, jenom se na něj spokojeně usmál. Měli by být na chladné počasí zvyklí, pomyslel si.

„Zasranej slabochu,“ řekl Zacharovi ve švédštině.

Než si Zachar zapálil další cigaretu, zkoumavě si ho prohlédl. „Anglicky, prosím.“

„Tyhle sračky tě zabijou,“ odpověděl Nicholas anglicky a ukazoval při tom na jeho cigaretu. Zachar si s oblibou připaloval jednu gauloisku

za druhou. Zašklebil se na Nicholase a odhalil při tom své křivé zažloutlé zuby. „Mluvíš jako moje holka.“

„Takže dost nahlas, pokud si správně pamatuju.“

„Ha ha – moc vtipný.“

Barbašov se uchechtl, ale když na něj Zachar vrhl zlostný pohled, zase zmlkl. Zachar zvedl prostředníček a namířil ho na Nicholase. „Naser si,“ dodal, aby bylo jasné, co tím gestem myslel. „Buď v klidu. Nemáš se čeho bát. Nikdy bych se nevy spal se ženskou, která má knír,“ řekl Nicholas, zatímco sledoval šedou dodávku, vyjíždějící z lodi. Měla polské značky. Ze zvyku prozkoumával zbytek přístavu o něco déle. Z lodi vyjíždělo několik vozidel – většinou kamionů. Nicholas si všiml, že Volvo, které bylo na odstavném parkovišti, se dalo do pohybu. Namířil na auto dalekohled. Okna byla zatemněná a nebylo tak vidět, kolik je uvnitř lidí. Pozoroval, jak Volvo následuje řadu aut opouštějících přístav – z dálky to vypadalo jako šňůra perel.

„Poldové o té dodávce vědí,“ řekl s obavami.

„Jak to víš?“ zajímalo Zachara.

„Cítím to.“

„Ty to cítíš? To je to, čemu říkáte intuice?“

„Říkej si tomu, jak chceš.“

„Nebudu volat Stanislava, abych mu řekl, že kvůli tvému zakručení v břiše rušíme celou operaci. To zboží potřebujeme.“

Zachar přeběhl k točitému schodišti, umístěnému zvenku budovy. Barbašov ho okamžitě následoval, zatímco Nicholas ještě chvilku přemýšlel, než se neochotně vydal za nimi. Všichni tři si dávali záležet na tom, aby na hrubém kovovém schodišti našlapovali co nejtěšěji. Nemohli si dovolit přitáhnout na sebe žádnou nepotřebnou pozornost. Nicholase zbolelo koleno. Než stihl zpomalit, uklouzla mu noha. V reflexivní reakci se zachytil madla, díky čemuž se vyhnul pádu na záda. Ale koleno se mu poněkud zadřelo. Zachar, který už byl u jejich auta, viděl, jak za ním napadá. Nicholas poslední úsek k autu odkulhal a zastavil se, aby si bolavé koleno promnul.



O chvíli později vjel Nicholas na dálnici a kamion, který vyrazil z přístavu, předjel vnějším pruhem. O kus dál uviděl ono podezřelé Volvo. Nechal projet ještě jedno auto a pověsil se mu na záda. Když uvolňoval nohu z plynového pedálu, měl už zařazenou pětku. Volvo minuli o trochu pomaleji. Nicholas si ho rychle prohlédl. Řídila ho žena a na sedadle spolujezdce seděl muž v modré kombinéze. Kvůli tónovaným sklům nebylo vidět na zadní sedadla.

Zachar se otočil, aby si oba pasažéry prohlédl.

„Nedívej se,“ poručil mu Nicholas.

Zachar si ale tak snadno poroučet nenechal.

„Vypadají jako poldové,“ řekl sarkasticky.

Nicholas nevěděl, co na to říct, a tak mlčel. Šlápl znovu na plyn a Volvo zmizelo za nimi. Na zlomek sekundy cítil, jak jdou kola do prokluzu. To, co mu hnulo žaludkem, ale nebyl strach z havárie. Byl to strach ze ztráty kontroly. Než prémiové pneumatiky na mokrém asfaltu znovu získaly svou obvyklou přilnavost, nějakých patnáct metrů se pohybovali aquaplaningem.

Barbašov se nahnul dopředu mezi sedadla. „Tamhle!“ Ukázal na šedou dodávku, již předtím viděli vyjíždět z lodi. Byla o pár stovek metrů před nimi.

„Zastavíme, ale s kontaktem počkáme,“ řekl Nicholas.

Vjel za dodávkou na čerpací stanici. Probouzející se řidiči kamionů opouštěli své kabiny a mířili dovnitř. Šedá dodávka zaparkovala a vypnula motor. Nicholas zastavil na opačné straně parkoviště. Všichni tři z auta napjatě sledovali dálnici.

Než dorazilo Volvo s tónovanými skly, trvalo to téměř minutu. Nicholas byl připravený nastartovat. Volvo ale ani nezpomalilo – prostě jen projelo kolem.

„Co jsem říkal,“ neodpustil si Zachar.

Už vylézal z auta, když ho Nicholas zastavil.

„Co je? Spletl ses. Jdeme.“

Nicholas své sevření na jeho paži ještě zpevnil.

„Jsi jenom paranoidní.“

Zachar vytáhl dalekohled a pátral mezi zaparkovanými auty – ne příliš důkladně, jen tak, aby to už měli za sebou.

„Nic neobvyklého. Dej si pohov.“

Vedle jednoho BMW kouřil nějaký muž. Nicholas si od Zachara vzal dalekohled a muže si podrobněji prohlížel. Snažil se rozeznat další dva lidi, co byli uvnitř auta. Nakonec si uvědomil, že jde o dvě děti na zadní sedačce. Zachar se na něj povýšeně podíval. „Už budeš hotov?“ zeptal se ho přátelským tónem. „Musíme se pohnout dál.“

Nicholas vystoupil z auta a vytočil nějaké číslo. Než se mu dostalo odpovědi, telefon zazvonil jenom jednou.

„Setkáme se na další čerpačce,“ řekl anglicky Nicholas.

Klik. Osoba na druhém konci ihned zavěsila. Viděli, jak dodávka nastartovala a odjela pryč. Dodávka sotva vyjela na dálnici, když téměř současně vyrazil Saab a Audi. Nicholas stihl přečíst jejich poznávací značky. Značky byly bez pochyby uloženy v jeho paměti – všiml si jich v přístavu. Obě auta vyrazila stejným směrem jako dodávka.

Nicholas pevně sevřel volant a chtělo se mu křičet, ale rozmyslel si to.

Zachar si uvědomil, že Nicholas měl asi pravdu.

„Jak jsi to kurva věděl?“

Nicholas si v hlavě přehrál Zacharova slova ještě několikrát. Co že to slyšel? On ho snad podezírá?

„Odpověz! A jdi do prdele s tou svou intuicí.“

Nicholas zvažoval své možnosti a přemýšlel, co se pokazilo, když tu zazvonil mobil. Byl to ten Barbašovův a on ho zvedl. Celý jeho pihovatý obličej byl jednou velkou omluvou. Uvědomoval si, že to není vhodná chvíle. Zachar se na něj rozmrzele podíval.

„Ahoj zlatíčko, teď se mi to zrovna moc nehodí. Zavolám ti později,“ zašeptal Barbašov, než zavěsil. Poškrábal se ve svých kudrnatých zrzavých vlasech, které si nemyl už několik dní.

Nicholas o věci přemýšlel ze všech stran. Pokoušel se přijít na to, jak se policie o jejich dodávce dozvěděla. Nebylo pochyb o tom, že ji ta auta sledují. Saab a Audi. Rozhodně policie. Nicholas si dával pozor – věděl, že si

dával pozor. Víc než obvykle. Stanislav tvrdil, že stejného dodavatele použil už několikrát předtím. Teď byli všichni tři v autě zticha.

Příští týden je čekala operace, na kterou potřebovali výbušniny – konkrétně semtex, o nějž právě teď přišli. Zkoordinovat celou předávku jim zabralo několik týdnů.

„Můžeme se postarat o ty poldy,“ pronesl do ticha Zachar.

Nicholas zavrtěl hlavou. Od začátku trval na tom samém. Žádné ztráty nevinných obětí.

„Souhlasím se Zacharem,“ řekl Barbašov.

„Potřebujeme to zboží,“ řekl Zachar, kterému, jak se zdálo, přítomnost policie nijak nemohla zabránit ve splnění úkolu.

Nicholas toho o osmadvacetiletém muži s ruským přízvukem mnoho nevěděl, ale Stanislav se za něj zaručil. Už se Zachara jednou na jeho minulost ptal, ale dostal jen nedostatečnou odpověď. Jak v posledních dnech narůstal jeho spánkový deficit, vzrůstala také jeho nechuť k Zacharovi. Zatímco Nicholas se snažil spát, Zachar trávil čas hraním na Xboxu a posloucháním ruské hardcore hudby. Občas si také vypil nějaký ten tmavý ležák. Nicholasovi by to bylo jedno, kdyby si Zachar držel míru. Jenže on si ji nedržel – rozhodně to neměl pod kontrolou. Nicholas slyšel, že má Zachar dlouhodobě nemocnou matku. Bezmoc a frustrace z toho, že jí nemůže být nablízku, byly přímo hmatatelné.

„Tady jsme na mém hřišti. Rozhoduji já,“ řekl po chvíli nepříjemného ticha podrážděně Nicholas. Zavřel oči a snažil se uniknout pocitu, že je někdo prodal. Bylo příliš pozdě na to, aby přemýšlel o tom, jestli zná své společníky dostatečně dobře, ale nemohl si pomoci. Do čeho se to navrtal? Stálo to za to riziko? Zachar s Barbašovem se netrpělivě ošívali. Nastartoval auto, u výjezdu zastavil a podíval se směrem, kterým odjela dodávka.

„Pojďme, jdeme na to,“ vytáhl Zachar svou pistoli a zkontroloval zásobník.

Nicholas se podíval do zpětného zrcátka na Barbašova, který souhlasně přikývl.

„Máme dýmovnice, můžeme ty poldy zmást. Nikomu se nemusí nic stát,“ řekl a pevně se mu při tom díval přímo do očí.

Nicholas se ještě na chvilku zamyslel a potom stiskl volant a šlápl na plyn. Neoznačená policejní auta dostihli rychle a za chvíli spatřili koncová světla Audi a Saabu o pár desítek metrů před nimi. Barbašov se na zadním sedadle začal připravovat. Podal dopředu Zacharovi pár dýmovnic. Nicholas cítil, že Zachar je celý žhavý jít do akce.

„Najeď vedle nich,“ řekl Zachar.

Ti lidé si mohli být jistí, že jim bude ublíženo. To Nicholas nemohl popřít. A při pomyšlení, že by tomu nezabránil, se necítil vůbec dobře. Ne, to zkrátka nemůže připustit...

## KAPITOLA 6

---

LINDSKÄR, STOCKHOLM, ŠVÉDSKO – 07:13

**F**arma byla dobře skrytá a na jedinou přístupovou štěrkovou cestu s travnatým pruhem uprostřed byl z hlavní budovy výborný výhled. Zezadu zanedbané budovy z 19. století klesal svah zarostlý bujnou vegetací, jenž dole přecházel přímo do moře. K vyhrazenému molu byl uvázán moderní hliníkový motorový člun, který se zchátralým místem silně kontrastoval. Farma byla obklopena hustým smrkovým porostem. Místo tak splňovalo většinu požadavků paranoidního či společnost nevyhledávajícího nájemníka. Pro Nicholase bylo důležité, že šlo o samotu, která však zároveň neležela daleko od centra Stockholmu. Farmu objevil náhodou před dvěma měsíci díky inzerátu v místních novinách. Viděl v nich fotografie nemovitosti a Google Earth mu poté pomohl k rozhodnutí. Následně se mu úspěšně podařilo pronajmout si sídlo pod falešným jménem.

Nicholas zaparkoval auto dál od silnice, přímo před rozlehlým domem. Měl pro to svůj důvod, nechtěl vzbudit pozornost policie. Trojice urazila celou cestu zpět mlčky. Zachar nevypadal vůbec spokojeně, ale neříkal nic. Nicholas vystoupil a rozhlédl se. Les, který farmu obklopoval, se jemně pohupoval ve větru. Půda byla vlhká. Naslouchal neexistujícím zvukům a metodicky při tom prozkoumával okraj lesa. Zbudovat sofistikovaný zabezpečovací systém z kamer, světelných spínačů a čidel okolo domu i v určité vzdálenosti v okolním lese mu trvalo dva dny.

Zachar zůstal s Nicholasem, zatímco Barbašov vešel do domu. Rus si jako obvykle zapálil gauloisku a navázal s Nicholasem oční kontakt. Nicholas ho ignoroval – na hádku neměl náladu.

„Co se pokazilo?“ Zacharův tón hlasu byl klidný a vyrovnaný.

„Snažím se to zjistit,“ odpověděl stroze Nicholas a dal tak najevo, že o další hovor nestojí. Zachar to vzdal a zamířil k domu.

„Zachare?!“ zavolal za ním Nicholas a přiměl ho tak zastavit se a otočit.  
„Jak se daří mámě?“

Zachar těžce polkl. Zdálo se, že Nicholasova starost ho překvapila. Nicholas viděl, že se drží ze všech sil, aby navenek neukázal silné emoce, které ho zasáhly. „Je to pořád nahoru a dolů.“

„To bude dobré,“ pokračoval Nicholas. „Uděláme tohle nejrychleji, jak to půjde, a ty budeš mít brzy peníze na to, abys mámě dopřál péči, kterou potřebuje.“

Zachar opatrně přikývl. „Díky.“

Vnitřek domu byl plný zažrané špíny. Štiplavému zápachu kočičí moči se odtud nechtělo, vyvětrat ho bylo nemožné. Skupina ale neměla v úmyslu tady něco uklízet – spíš naopak. Jakmile budou se svým plánem hotoví, spálí to tady na prach, aby zahladili veškeré stopy. Nicholas vešel do kuchyně, kde se mezitím shromáždili Barbašov a dva mladí muži, kteří přijeli předchozího večera. Nicholas se zde o samotě připravoval téměř dva týdny, než sem před pár dny dorazili Zachar s Barbašovem. Barbašov informoval oba muže o jejich nezdaru.

Nicholas je ujistil, že plán bude fungovat, a odešel do svého pokoje. Postel měl ustlanou a na knihovně byla pečlivě poskládaná hromádka čistých šatů. Aby se konečně dostal do soukromého video chatu, musel vyplnit několik hesel. Na stole před ním ležel laptop připojený k satelitnímu modemu. Než se v záběru objevil našťvaný Stanislav, chvíli to trvalo. O selhání už evidentně věděl, nejspíše od Zachara. Od té doby, co se z Iráku vydali každý svou cestou, uplynulo šest měsíců.

Spoustu času ale strávili spolu, u počítače. Stanislav byl z pobytu na plážích u Černého moře opálený, dokonce i jeho vlasy měly světlejší odstín. Byl čistý, oholený a vypadal neobvykle svěží. Než se usadil před počítač, nervózně přecházel tam a zpět.

„Policie o zásilce věděla,“ řekl Nicholas.

Stanislav ho jenom sledoval, jako by něco skrýval.

„Zaručil ses za dodavatele,“ pokračoval Nicholas.

„Zjistím, co se stalo,“ odpověděl Stanislav. „Pokračujte podle plánu.“

Nicholas si všiml, že má pootevřené dveře, a opatrně je zavřel.

„Jak dobře znáš tyhle chlápky?“ zeptal se potichu.

„Když se nad tím zamyslíš, jak dobře znáš kohokoliv?“ odpověděl mu rezignovaně Stanislav.

„Který z nich má největší trable s penězi?“

Stanislav neodpověděl, protože dveře do Nicholasova pokoje se náhle rozlétly. Zachar před sebou tlačil Barbašova.

„Nemám čas – vypadněte!“ zasyčel Nicholas.

Zachar ho ignoroval a zaměřil se na probíhající hovor se Stanislavem.

„Barbašov by vám chtěl něco vysvětlit,“ řekl Zachar.

Nezdálo se, že Barbašov úplně pochopil Zacharovu výzvu. Zachar vytáhl mobilní telefon a Barbašov si začal nervózně prohledávat kapsy.

„Vrať to!“

„Kdo ti volal, když jsme se vraceli z přístavu?“

Barbašov sáhl s podrážděným výrazem po telefonu.

„A nelži mi,“ povzbuzoval ho už klidným hlasem Zachar.

„Má dcera. Proč?“

Zachar jenom zavrtěl hlavou.

„Jestli to je všechno, co máte, tak vypadněte,“ nařídil jim Nicholas. Zachar ukázal na displeji telefonní číslo. „Několikrát jsi volal na číslo, které nebylo na seznamu těch povolených.“

Barbašov se snažil něco skrýt. Bylo to čím dál více zřejmé. Z úst mu létaly ruské kletby.

„Měl bys mít radši zatraceně dobré vysvětlení,“ pohrozil mu Zachar.

„Barbašove!“ I přes plechový zvuk reproduktoru byl Stanislavův hlas zřetelně obviňující a zároveň zklamáný.

Všichni sledovali počítač a Stanislava v něm, když tu náhle Barbašov odněkud vytáhl nůž a vrhl se na Zachara. Zachar se od něj v nepatrném

prostoru, který mu zbyl, pootočil a chytil ho za paži. Ten pohyb, kdy Zachar využil v jediné chvíli Barbašovovu sílu i rychlost k tomu, aby se nůž ve zkroucené ruce zabořil místo do něj až po rukojeť do Barbašovova břicha, vypadal téměř jako pečlivě připravená choreografie. V méně než dvou sekundách bylo po všem. V Barbašově obličejí se objevilo překvapení a hned potom výraz bolesti.

„Nezabíjej ho!“ vykřikl Nicholas.

Zacharovy instinkty už však vyměřily trest a jeho tělo prostě jenom poslouchalo příkazy. Nůž roztrhl žaludek a z Barbašova teď pulsovala krev. Kletby, opouštějící Zacharova ústa, měly všechny něco společného se zradou a bezbožností. A právě teď přál Barbašovovi, aby se za svou zradu odebral do samotného pekla. Nicholas se vrhl na kolena vedle Barbašova, vytáhl prostěradlo a marně se pokoušel zastavit proud krve. Barbašov byl v tu chvíli už v jakési hraniční říši, kde ho jeho vědomí – a nejspíš i jeho duše – pomalu opouštěly. Jediné, co zůstalo, bylo pár posledních křččí. Nicholas se podíval do Barbašovových prázdných očí, ve kterých se už nezrcadlila žádná bolest.

„Jak asi teď cokoliv zjistíme, co?“ otočil se Nicholas vyčítavě na Zachara. „Policie možná ví, kde jsme.“

Zachar se otočil k počítači na Stanislava. „Kdyby policie věděla, že jsme tady, už by proti nám zasáhla.“

Nicholas ucítil, jak mu vyschlo v ústech. Byl to pocit, který dobře znal. Čas od času by ho opravdu zajímalo, co má člověk jako Zachar vlastně na svědomí.

„Začněte jednat společně,“ zazněl z počítače Stanislavův hlas. „Od teď to budete muset zvládnout ve čtyřech.“

„Musíme celou operaci odložit,“ odpověděl Nicholas.

„V žádném případě. Musíte udeřit během několika dní,“ nařídil Stanislav.

„To nepůjde.“

„Lidi už jsou na místě. Čekání je moc riskantní. Už se vynaložilo spoustu peněz.“



„Nevím, jestli to dokážu.“

Nicholas byl vždy neoblomný, ale teď se do něj vkrádaly pochyby. Mohl by po tom žít sám se sebou? Snažil se tu myšlenku ignorovat, ale nedařilo se mu to.

„Až udeříme, v budově nikdo nebude,“ řekl Stanislav. „Jdeš do toho, nebo ne?“ vyžadoval jasnou odpověď.

Nicholas se s ním setkal pohledem.

„Chci to vědět hned, Nicholasi!“

Musí pokračovat dál, nebo bude pohřben v okolních lesích spolu s Barbašovem. Nicholas ztěžka klesl na dřevěnou židli. Jeho tělo bylo ztuhlé a bolest v koleni byla příšerná. Zaťal však zuby a rozhodl se neukázat na sobě žádnou bolest.

„Je všechno v pořádku? Jak se cítíš?“

Nicholas se pokusil kývnutím zahnat obavy svého přítele. I Stanislav na něj na oplátku kývnul, otočil se na Zachara a začal na něj mluvit rusky. Krátce nato odtáhl Zachar tělo z místnosti. Temnota v jeho očích byla pryč – šílenství zmizelo. Jako by někdo stiskl vypínač. Zakřičel rusky na muže dole a ti okamžitě přiběhli. Nicholas nemohl odtrhnout pohled od velké kaluže krve na podlaze.

„Slíbil jsem ti, že všechno bude pracovat pro tebe. A za tím si stojím. Brzy bude po všem a ty si budeš moci najít svůj vlastní malý ráj,“ říkal Stanislav Nicholasovi, který se snažil otevřít láhev s vodou. Ruce se mu tráslý tak, že nemohl odšroubovat uzávěr. Aby nad nimi získal znovu kontrolu, musel je tvrdě sevřít. Zhluboka do sebe z láhve natáhl několik velkých hltů. Pocit napětí a jakési opilosti začaly pozvolna ustupovat. Dýchalo se mu těžce. Pomalu mu došlo, že opravdu nemá na výběr. Byl to jeho osud. Předurčený. Nevyhnutelný. Nemohl si dovolit přestat. Nicholas na Stanislava, který už začínal být netrpělivý, kývl.

„Musíš připravit nové výbušniny,“ řekl Stanislav.

Nicholas znovu přikývl.

„Už jsi prozkoumal strukturu toho trezoru?“

„Ano.“

„Dobře. Spoléhám na tebe. V tomto přebíráš plnou zodpovědnost. Nikdo z ostatních se nevyzná ve výbušninách tak jako ty.“

„To bude v pohodě. Víím, co je třeba udělat.“

Stanislav vypnul svou kameru a obrazovka počítače potemněla. Nicholas zůstal sedět, jako by zkameněl, a zíral na monitor.

Po minutě se objevil jeho spořič obrazovky – dům v Pinamaru. Zatímco se vzpamatovával, nechal svůj zrak sledovat nádhernou stavbu na pláži. Ten dům ale ještě nebyl jeho. Frustrovaně s malým bouchnutím zaklapl svůj laptop.

\* \* \*

Zachar čekal venku na sedadle spolujezdce Toyoty Avensis, kterou si Nicholas pronajal. Dveře byly otevřené a on se zcela novou intenzitou a nadšením kouřil další gauloisku. Kouř vypouštěl v malých kroužcích a ty se v lehkém vánku rychle rozplývaly. Zbylí dva muži seděli ve starším modelu Fordu. Jeho řidič vytočil již běžící motor do vysokých otáček, aby Nicholase trochu popohnal. Do kufru Toyoty dal Nicholas dva kufříky a rukou zabouchal na střechu auta.

„Vypadni. Pojedeš s ostatními,“ řekl klidně Nicholas.

„Co je s tebou?“

„Uklidils to pořádně?“

Zachar přikývl, vystoupil z auta a vydal se ke starému Fordu. „Uvidíme se na tom novém místě.“

„Klíč je v kbelíku s vodou, co stojí vzadu. Jezděte pár hodin okolo, než tam půjdete.“

„Kam jedeš ty?“

„Musím sehnat nový semtex,“ odpověděl Nicholas, naskočil do auta a zavřel za sebou dveře. Konečně sám. Podíval se na Zachara, který nasedl na místo řidiče Fordu. Ten bastard už začal dávat průchod své nespokojenosti. Alespoň tak si Nicholas vysvětloval jeho výraznou gestikulaci a rychlé pohyby úst.

Nicholas odsud potřeboval vypadnout. Když stiskl startovací knoflík a zařadil, Toyota zněla, jako by měla elektromotor. Pomalu odjížděl. Ve zpětném zrcátku viděl, jak Ford zapíná světla a pomalu ho následuje. Nicholas pevně sevřel volant, zařadil vyšší rychlost a rychle nechal druhé auto daleko za sebou.

# KAPITOLA 7

---

ENSKEDE, STOCKHOLM, ŠVÉDSKO – 14:07

**K**ortizonové injekce byly pevnou součástí Nicholasova života a on nenáviděl skutečnost, že je na nich závislý. Krátkou jehlou si je vpravoval do kolena a velmi dobře věděl, že bez léků proti bolesti by mohl chodit jen stěží. Také si ovšem uvědomoval, že jeho situace je z dlouhodobého hlediska neudržitelná. Koleno se mohlo jen zhoršovat, šance na jeho vyléčení byla nulová. Ortopedický chirurg v Argentíně mu doporučil operačně vyměnit kloub za umělý, s povrchem nové česky z kovových slitin a polyethylenu. V podstatě šlo o umělý kolenní kloub, který by z něj znovu udělal normálního člověka. Znělo to jednoduše, jediným problémem bylo 580 000 švédských korun, které neměl. Nemluvě o tom, že ta částka ani nezahrnovala následnou rehabilitaci.

Více než čtyřicet minut seděl v autě a zíral na staveniště na druhé straně ulice. Odpoledne se během té doby změnilo z prosluněného na deštivé a zase zpět. Aktivita na staveništi byla všelijaká, rozhodně ale ne moc vysoká. Zdálo se, že stavební dělníci dělají pokud možno co nejméně. Kromě toho zde nebylo nic zajímavého. Nicholas si zvykl vyhledávat vždy absenci, či naopak přítomnost obyčejného. Ujistil se, že všechna auta na staveništi jsou prázdná. Na jeho citlivém radaru nezvyšovalo podezření vůbec nic, přesto se stále zdráhal vystoupit z vozu. Tížilo ho totiž ještě něco jiného. Rukou si prohrábl vlasy a nahmatal jizvu, která pod nimi byla skrytá. Nastartoval auto, udělal otočku a vydal se tou samou ulicí zpět. Po pár stovkách metrů zastavil a nepřítomně zíral před sebe. Tíše zaklel – začínalo se ho zmocňovat příliš mnoho pocitů, které neměl rád. Starost. Úzkost. Tíže svědomí. Nakonec položil ruce na volant, zacouval do vedlejší uličky a oto-

čil se zpět. Zaparkoval a vystoupil. Otevřenou branou projelo nákladní auto se zásilkou stavebního materiálu.

Nicholas si natáhl kapuci. Rozhlédl se. Žádné dělníky kolem sebe neviděl. Otevřenou branou se vplížil dovnitř, zamířil k lešení, stojícímu u fasády domu, a ukryl se za plachtou, jež z něj visela až k zemi.

„Do prdele, Vojtku, začni něco dělat. Tady se pracuje!“ uslyšel zdálky hlas, který znal. Najednou se Nicholasovi chtělo zmizet – svého rozhodnutí přijít sem litoval. Hlas jím pronikl, jako by byl součástí jeho vlastní DNA, a on se nemohl ubránit všem těm pocitům, které navzdory vlastní vůli zažíval. Krátce poté se ozval vyšší a pronikavější hlas: „Do prdele, Vojtku, začni něco dělat. Tady se pracuje!“

Ozval se smích z několika hrdel. Nicholas neviděl toho, kdo byl kárá, zřetelně ale slyšel kroky, mířící přímo k němu. Opatrně vykoukl zpoza plachty a spatřil Morgana. Stavební dělník, který tam seděl a kouřil, pomalu vstal, chopil se kolečka a odešel. Teď uviděl Nicholas také chlapce na Morganových ramenou. Bylo mu šest nebo sedm a byl přesnou kopií svého táty. Nicholas okamžitě zahodil více než třicet let a najednou viděl Morgana jako malého kluka. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu, nebo snad díky nějaké záhadné síle, se Morgan instinktivně otočil přímo k němu. Stavební dělníci zmizeli. Nicholas si stáhl kapuci. Oba bratři na sebe beze slov hleděli. Přirozeně to byl Morgan, kdo na sebe vzal iniciativu a postoupil vpřed, aby svého staršího bratra objal.

„Věděl jsem, že nejsi mrtvý – věděl jsem to – cítil jsem to.“

Nicholas se přinutil k úsměvu.

„Tohle je Isak,“ řekl hrdě. „Pozdrav strýčka, Isaku.“

Isak nepatrně pokývl hlavou a Nicholas se na něj pokusil uvolněně usmát. Nepřestával se ujišťovat, že ho plachta stále kryje před rozlehlým otevřeným prostorem staveniště.

„Vypadá jako ty, když jsi byl malý,“ podařilo se Nicholasovi říct.

„Co tady děláš? Kdy ses vrátil? Zůstaneš tady?“

Morgan Nicholase zaplavil otázkami, jako by se bál, že by mohl v mžiku zase zmizet.

„Potřebuji tvou pomoc.“

„Kde jsi sakra celé ty roky byl?“

Nicholas se podíval na Isaka a Morgan si uvědomil, že to před ním probírat nechce.

„Běž do buňky, Isaku.“

Isak ho neposlouchal a místo toho zíral na Nicholase doširoka otevřenýma očima.

„Můžeš hrát Gran Turismo, jestli chceš.“

„Můžu?“ zeptal se překvapeně Isak. Pozvolna mu došlo, že to jeho otec myslí vážně.

„V závodních hrách je úžasný – v Need For Speed mě vždycky pobije. Slíbil jsem mu, že mu v létě koupím motokáru.“

Nicholas se usmál a přikývl. Cítil, že by měl vypadat víc angažovaně.

„Vždycky jsme chtěli motokáry, když jsme byli malí, pamatuješ?“

Pamatoval si to. „Viděl jsi poslední závod?“

Morgan se na něj podíval jako na idiota – samozřejmě, že viděl poslední závod. Nikdy nevynechal ani jeden. Když běžela v televizi Formule 1, Nicholas si vždycky vzpomněl na Morgana, protože věděl naprosto přesně, co jeho bratr právě dělá.

„Dívá se na to rád i tenhle mladík?“

„Má rád Vettela. Isak věděl hned, že má talent – dokonce dřív než já. Ještě před tím, než vyhrál svůj první závod v Monze, říkal, že Vettel bude jednoho dne mistrem světa.“

„Je to nový Schumi – tak vidím Vettela já,“ řekl Nicholas a jeho bratr souhlasně přikývl. Formule 1 byla odjakživa jejich vášně, vždycky byla něčím, o čem se spolu mohli bavit.

Nicholas se neustále paranoidně rozhlížel kolem sebe. Všiml si, že Morganovi to neuniklo, neřekl ale ani slovo.

„Máš licenci na výbušniny,“ vypravil ze sebe Nicholas.

Kolem prošel stavební dělník a Nicholas zmlkl, dokud nebyl pryč.

„Sedm zasranejch let a ani jeden dopis. Žádný přání k Vánocům, telefonát – a najednou přijdeš a chceš ode mě pomoc při tak riskantní záležitosti.“

„Zůstával jsem mimo, abych se ujistil, že ti nezpůsobím problémy.“

„A proč jsi ne...“

„Nemám čas vysvětlovat ti všechno, co se stalo – ale všechno zase bude jako dřív. Věř mi,“ přerušil ho Nicholas.

Morgan nebyl zrovna nejuctivější, ale viděl, jak moc se jeho bratr snaží zůstat v klidu. Na lešení se o pár pater výš hlasitě rozezvučela sbíječka. Začaly na ně padat jemné kousky prachu.

„Kdybych mohl jít kamkoliv jinam, udělal bych to. Ty můžeš naprosto legálně koupit 25 kilo semtexu. V Handenu jsou jedny stavebniny, které mají to, co potřebuju.“

Morgan jenom zavrtěl hlavou.

„Musím to udělat – ať už s tvou pomocí, nebo bez ní.“

Morgan nervózně bubnoval prsty na pracovní stůl. Nicholas věděl, že když na bratra ještě trochu zatlačí, poddá se mu – tak to alespoň vždycky před tím bylo. Tentokrát v tom ale bylo ještě něco jiného – něco, co Morgana tížilo. Nejspíš se strachoval o Isaka, napadlo Nicholase. Mít děti, to bylo slabinou nejednoho muže.

„No tak, je to tak snadné – pro tebe to není žádný risk, a navíc dostaneš královsky zapláceno,“ prosil.

Morganovo držení těla a celé jeho bytí vyzařovalo, že to udělat nechce.

„Nejlepší by bylo, kdybys nevěděl, o co jde, ale pokud neseženu ty výbušniny, tak jsem opravdu v prdeli. A když říkám opravdu, myslím naprosto a zcela v prdeli.“

Morgan jen potrásl hlavou.

## KAPITOLA 8

---

STAVEBNINY, HANDEN, ŠVÉDSKO – 15:57

**R**ozlehlé parkoviště bylo plné obchodních dodávek. Stavební dělníci nakládali do nákladáků a přívěsů zboží. U vchodu jezdila na skateboardech skupina mladíků. Pro své triky využívali nízkou betonovou zídku. Morgan našel místo na zaparkování daleko od vchodu. Na stranách Morganovy malé modré dodávky se skvěly nápisy WARGOVA STAVEBNÍ SPOLEČNOST S.R.O. Nicholas se pozorně rozhlížel po celém parkovišti. První věc, jež ho zaujala, byly davy lidí, které se tu pohybovaly. Morganovy prsty si pohrávaly s klikou dveří – v autě ho držely neochota a neschopnost jednat.

„Vážně, tohle neskončí dobře. Nedělej to, Nicholasi!“ „Vždycky jsem pro tebe udělal, co bylo potřeba, Morgane.“

To byl tah, který chtěl Nicholas provést ze všeho nejméně – ale v lásce a ve válce je dovoleno vše. Už od dětství měl Morgan trvalý pocit, že svému staršímu bratru něco dluží, což byla svým způsobem pravda. Oba dva to věděli, ale Nicholas toho nikdy před tím nevyužil. Právě když Morgan sebral dost síly na to, aby opustil vozidlo, zastavil ho Nicholas tím, že ho chytil za paži. Setkali se pohledem. Nicholas četl v jeho obličejí obavy, že to povede k větším problémům, než jakým čelili kdy před tím.

„Měl bys vědět, že si toho opravdu vážím,“ řekl Nicholas.

Morgan ještě chvíli váhal, než vystoupil. Nicholas sledoval jeho těžkou chůzi přes parkoviště. Přímo před hlavním vchodem se Morgan zastavil a otočil se na Nicholase. Ten na něj povzbudivě kývl a mezi rty tiše procedil, co má udělat. Morgan se váhavě vydal hlavním vchodem dovnitř. Nebylo to poprvé, kdy mladšímu z bratrů dodal odvalu a odhodlání pouhý Nicholasův pohled.



V tichu auta si Nicholas znovu přehrával nevítané a nechutné momentky, které se udály předchozího večera. Zachar potvrdil, že je nepředvídatelný, a to způsobem, který si nikdy ani nepředstavoval. Děsilo ho to. Všechno se událo tak rychle. Barbašov si nezasloužil smrt. Mohli ho držet v izolaci, než mise skončí. Nicholas Barbašova sice vůbec neznal, věděl ale, že má rodinu. Dvě dcery a mladou ženu. Na druhou stranu nebylo pochyb o tom, že je zradil. Fotografie dětí a příběhy o nich mohly být prostě jen součástí jeho krytí. Nicholas sám už podobné role někdy hrál. Když měl být tátou od rodiny, vždycky používal stejný repertoár – také dvě dcery. Mladší, Natalie, byla tatínkova oblíbená. Emelie právě začala chodit na druhý stupeň a bylo obtížnější s ní vyjít. „Pubertální hormony,“ vtipkoval. O obou dívkách teď už věděl všechno. Často ho navštěvovaly ve snech. Občas byly skutečnější, než by si přál. Když slyšel dětský smích, zareagoval na to vzpomínkou na Natalii a Emelii. Jistým zvláštním způsobem ho přemáhala melancholie. Stýskalo se mu po dvou dětech, které byly jen čirým výplodem jeho fantazie. Přesto nikdy nijak zvlášť nezatožil po skutečných dětech – dokonce ani tehdy, když spatřil Morganova syna Isaka. Až bude po všem, dohlédne na to, aby bylo o Morgana a chlapce dobře postaráno. Jeho bratr se nebude muset starat o peníze a Isak si zaslouží lepší zacházení, než jakého se mu dosud s bratrem dostávalo.

Na přístrojové desce ležel snímek chlapce z dovolené. Široce se šklebil a ukazoval většinu svých zubů. Uši mu trochu odstávaly. Chudinka, zdědil to po svém tátovi, pomyslel si Nicholas. Doufal, že Isakovi nezpůsobí stejné problémy jako Morganovi. Nicholas měl po těle několik jizev, které byly pozůstatkem po bitkách se spolužáky, kteří Morganovi říkali Dumbo podle slavného kresleného slona. Nejvážnější z nich vedla k sotva viditelné skobě v obočí. Nicholas s Morganem byli na střední a zrovna začali chodit do nové školy. Mats – nebo Matte, jak mu všichni říkali – byl ve vyšším ročníku a od samého začátku Morgana šikanoval. Jednou, když měl Matte po hodině tělocviku, přišel Nicholas do šatny, kde se jeho třída převlékala. Zeptal se vychrtlého chlapce na Matteho a ten ho nasměroval do sprch. Matte byl zcela nepřipraven, ale i tak nechal Nicholas svého staršího soka

zasadit první ránu. Jakmile se však bílé kachličky zbarvily od krve do ruda, většina té krve již patřila Mattemu. O pár týdnů později byla celá záležitost ve sprchách nazvána „krvavou lázní“. Oba chlapci skončili na podlaze. Na Mattoho tvář i tělo dopadaly další a další údery. Ostatní děti ve sprchách začaly křičet. Po chvíli se objevil učitel tělocviku a odtrhl je od sebe. Matte potřeboval dvanáct stehů, Nicholas vyvázl jenom se třemi. Nicholas potom strávil dlouhý čas v malé místnosti se školní zdravotní sestrou. Naprosto sám. Bojoval se slzami. Celé tělo se mu třásllo a on tomu nedokázal zabránit. Když se mu začalo špatně dýchat, dostal najednou opravdu strach. Bylo to poprvé, co ten pocit zažil. Nikdy nebyl tak vyděšený. Když školní sestra otevřela dveře a vešla dovnitř, všiml si Nicholas, že venku sedí Matte se svou matkou. Naklonil se trochu dopředu, aby měl lepší výhled. „To se mu zahojí,“ řekla chladně sestra.

Posadila se na stoličku vedle něj. Z jejích úst cítil štiplavý zápach kouře. Gázou zastavila krvácení z jeho obočí. Koutkem oka si všiml, že ho propaluje pohledem jako plamenem svářečky. Čekal, že mu bude dávat kázání o tom, jak se má chovat, nebo že mu nějak ublíží, ale místo toho se stala ta poslední věc, kterou by předpokládal. Opatrně si položila jeho hlavu na hrud' a začala ho pomalu hladit v hustých tmavých vlasech. V té samé chvíli, kdy se Nicholasovo tělo přestalo třást, už nadále nedokázal udržet slzy. Byla to první Nicholasova vzpomínka na to, jak pláče společně s někým dospělým. Seděli tam spolu téměř půl hodiny. Potom se cítil tak dobře, jako ještě nikdy před tím, jako houba, kterou někdo pomalu vyždímal. Ten rituál se na dvě další pololetí, která ve škole strávil, stal rutinou. Občas se při tělocviku více či méně dobrovolně zranil, jenom aby měl důvod za sestřičkou jít. O pár let později zjistil, že i poté, co s Morganem ze školy odešli, si školní sestra nadále udržovala o jejich životech přehled.

Nicholas cítil, jak teplota v autě stoupá. Chtěl stáhnout okénko – zavrvalo a pohybovalo se jenom pomalu, takže ho v obavě, že by se mohlo rozbít, otevřel jen napůl. Teplý vánek přinesl dovnitř různé vůně a čerstvý vzduch.

Znovu se rozhlédl po parkovišti po čemkoliv, co by se mohlo zdát zvláštní. Okolo byla spousta lidí, ale nic nezjitřilo jeho vnitřní varovné smysly. Cítil rostoucí obavy, že ho v poslední době jeho instinkty zrazují. I kdyby to bylo jen pár sekund, dělo se to. Koutkem oka spatřil, jak z hlavního vchodu vycházejí dva stavební dělníci. Měli na kolenou chrániče, což si vysvětloval tím, že jde o dlaždiče. Oba na sobě měli špinavé kecky. Dlaždiči ale běžně nosili pevné boty s okovanou špičkou. Byla to jen neodůvodněná paranoia, co se ho zmocňovala? Vypadalo to tak. Přesto bez váhání vystoupil z auta a vydal se opačným směrem, pryč od obou dlaždičů. Ti byli stále ještě v bezpečné vzdálenosti. Když se ohlédl přes rameno, viděl, že se zastavili u malé dodávky. Už už se chtěl otočit zpátky, když si uvědomil, že abyste překročili maximální zatížení malého pickupu, nepotřebujete na to zrovna velké množství dlažebních kostek.

Něco na těch dvou nebylo v pořádku – tomu pocitu nedokázal uniknout. Nicholas učinil okamžité rozhodnutí a pokračoval směrem k nedaleké zalesněné oblasti.

Mezi dvěma auty se z ničeho nic objevila žena. Byla dobře oblečená a do místa jako tohle příliš nezapadala. Nicholas se zastavil. Ta žena mu úmyslně blokovala únikovou cestu. Vyzařovala z ní přirozená autorita a schopnost velet. Zpoždění o zlomek sekundy, způsobené tím, že se objevila, vytočilo jeho mozek do maximálních obrátek – ten dojem a ten náhlý duševní výkon stačily na to, aby ho to vyvedlo z rovnováhy.

„Ahoj, Nicholasi,“ řekla stroze žena a pomalými kroky se k němu blížila. „Potřebuji s tebou mluvit.“

Vystresovaný Nicholas se rozhlédl kolem sebe. Nevěděl, co má dělat. Ta žena dva metry před ním byla Diana Liljaová. Když ji viděl naposledy, měla krátké prošedivělé vlasy; teď byla bruneta.

„Neřekni nic hloupého,“ pokračovala.

Diana byla elegantní a temperamentní jako vždy. Ruce měla v kapsách tenkého a drahého kabátu od nějakého módního návrháře.

„Jak ses měl?“

Instinktivně vyrazil kolem ní. Jejich ramena do sebe narazila a Dianu to odhodilo na záda. Ani se neohlédl a pádil k lesu.

Ještě dvacet pět metrů.

Odhodil svůj kabát.

Ještě deset metrů.

Měl v sobě tolik adrenalinu, že by mohl běžet třicet minut, aniž by mu koleno připomnělo svůj žalostný stav. Jakmile se dostal trochu hlouběji do smrkového lesa, ohlédl se. Porost byl řídký. Všechno šlo rychle, ale Dianu neviděl. V hlavě mu začaly vířit myšlenky. Kvůli všemožným otázkám a spekulacím se nedokázal soustředit. Co tady sakra dělá Diana Liljaová? Proklínal se. Jak jen mohl být tak naivní? Nořil se hlouběji do lesa a porost houstl, což pro něj byla výhoda. Přemýšlel o tom, kam v této oblasti vedou různé silnice. Jak by přemýšlela Diana? Nebyla tady náhodou. Kde na ni mohli čekat její společníci? Jak, do prdele, věděla, že je tady on? Terén byl kopcovitý. Pod jeho těžkými kroky praskaly větvičky. Při každém kroku se bořil dobré tři centimetry do hustého, vlhkého mechu. Už po krátké vzdálenosti, kterou lesem urazil, byl zakyselený a svaly ho bolely. Stále měl ovšem dostatečný náskok na to, aby odsud dokázal zmizet. Ať se na svůj únik soustředil sebevíc, nemohl z hlavy vyhnat otázku, jak se mohla dozvědět, že je tady. A ačkoliv to mělo jediné vysvětlení, nechtěl si ho připustit. Zničehonic vyskočilo z lesního porostu šest maskovaných policistů ze zásahové jednotky. Pro něj byli do té doby neviditelní. Všichni na něj mířili svými automatickými zbraněmi.

„K zemi! K zemi! K zemi!“ křičel jeden z nich.

Nicholas nedokázal říct, který z nich ten rozkaz vydal, ale náhle se zastavil. Všichni stáli nehybně na malé mýtině. Ticho prolomila bušící křídla nějakého ptáka, opouštějícího svůj strom. Věděl, že policisté z národního komanda jsou tady na základě Dianiných pokynů. Také chápal, že šlo o pečlivě propočítaný manévr. Zalesněná oblast byla mimo cesty – chtěli se ujistit, že k újmě nepřijdou žádní civilisté.

„K ZEMI! K ZEMI! K ZEMI!“

Policisté ze zvláštní jednotky se střelbou nebudou váhat, pokud to bude nutné. Ovšem i tak Nicholasův mozek bleskově propočítával všechny možnosti. Dokázal by utéct po svých? Byly to jen mžiky – naivní inspirace, které zase rychle zamítal. Pomalu s rukama za hlavou klesl na kolena. Slunce ho oslepovalo. Vedli ho směrem k parkovišti a když se podíval stranou, uviděl Dianu spolu s Morganem. Jak jen mohla vědět, že je ve Švédsku? Pokud jim to prozradil Barbašov, proč je nezatkli už dřív? Ani ve snu ho nenapadlo, že by k tomu, aby se k němu Diana dostala, využila jeho bratra. Vyhledal Morganův pohled. Nicholas na chvíli pocítil ten samý pocit, který míval, když byl dítětem. Byl to souhrn všech těch nepatrných znamení, která se musel naučit, protože Morgan se nikdy neozval, když bylo něco špatně. Byl to přesně ten pohled, kterým se na něj díval i teď. Viděl, jak zatraceně špatně se teď Morgan cítí a jak moc je rozrušený. Nicholas svým pohledem dělal, co mohl, aby svému bratrovi pomohl těm hrozným pocitům uniknout. Ale nic se tím nezlepšilo. Jeden z policistů vytáhl černou bavlněnou kuklu a přetáhl mu ji přes hlavu.

Svět potemněl.

## KAPITOLA 9

---

SÄFFLE, ŠVÉDSKO – 3. ČERVNA 1989

**N**a vratkém dřevěném stole před Nicholasem bylo vyrovnáno pět prázdných plechovek toho nejlevnějšího piva, jaké si lze představit. Měl šestnácté narozeniny a chystal se je oslavit tak, že se opije nejvíc, jak to jen bude možné. Dopil poslední kapky z další plechovky a přidal ji k ostatním. Z úst mu vyšlo hlasité říhnutí a všichni okolo stolu se zasmáli. Bratři se začali poflakovat s místními skinheady. Jejich „debata“ byla vždycky šíleně omezená a plná rasistických a kvazipolitických prázdných frází. Hnědé oči a tmavé vlasy obou bratrů jim nikdy nezpůsobily žádné problémy. Nikdo se nezajímal o jejich původ. Jednou se jim Morgan rozhodl oponovat, což nedopadlo nejlépe. Morgan věděl, že Nicholas názory skinheads nesdílí, takže ho jeho mlčení znepokojovalo. Nejžhavějším tématem hovoru byl toho večera kněz v jejich malé komunitě. Šuškal se, že minulý rok osahával v jejich škole nějakou dívku. Řeč se tedy vedla kolem toho, že by ho měli zbít nebo mu zapálit dům. Konverzace se ovšem zvolna přesunula k tomu, jak hezká je ta dívka, kterou osahával.

„Jdeme to udělat,“ přerušil Nicholas chlapce při jejich hodnocení té dívky.

„Co?“ vyhrkl Axe, největší z chlapců.

„Spálíme kostel.“

Všichni se na Nicholase podívali. Ušklíbli se. Mysleli si, že vtipkuje.

„Ted?“ zeptal se Axe.

Nicholas vstal a čekal na jejich reakci.

„Tak pojďte! Nebo jen tak kecáte?“

Morgan byl jediný z ostatních, kdo vstal.

„Tak jdete, nebo jste všichni buzíci?“

„Seru na to, jsem moc ožralej,“ prohlásil chlapec se šlemi.

Ostatní souhlasně přikyvovali. Axe zvedl pivo.

„Sedněte si a dejte si ještě pivo.“

Nicholas si uvědomil, že se k němu nikdo z těch slabošských sráčů nepřipojí.

Se strmou štěrkovou cestou ke kostelu bojoval starý moped. Nicholas řídil, Morgan seděl na malé odkládací plošině pro zavazadla a v rukou svíral kanystr s benzínem. Benzin ukradli otčímovi, který vlastnil člun se závěsným motorem. Když moped zaparkovali, na chvíli se zastavili a zírali na starý dřevěný kostel. Nicholas vzal od Morgana kanystr a postoupil směrem ke dveřím kostela. Morgan šel za ním. Dveře nebyly zamčené, vešli tedy dovnitř. Řady lavic byly pečlivě vyrovnané. Nicholas šel uličkou k oltáři, a když se blížil ke kněžišti, zpomalil.

„Serem na to, pojď, vypadneme odsud,“ zašeptal Morgan.

„Jdeme na to,“ řekl Nicholas a začal vylévat benzín na podlahu.

„Nemůžeme jen tak ...“

„Tak vypadni, ty zrasanej zbabělče.“

„To je špatně.“

Nicholas neodpověděl a dál vyprazdňoval kanystr.

„Já jdu.“

Morgan těžkými kroky odcházel, ale Nicholas se o něj nestaral.

V kapse džínů se Nicholasovi vzpříčila krabička sirek a tvrdošijně chvíli odolávala snaze o vytažení. Škrtl sirkou. Objevil se plamen a on se podíval k oltáři. Nedokázal hodit sirku na zem – něco ho zastavilo. Když mu plamen popálil prsty, instinktivně sirku odhodil. Dopadla na podlahu nedaleko od něj. Muselo tam být zrovna suché místo, protože po pár sekundách plamínek vyhasl. Když znovu otevřel krabičku, všechny sirky se mu vysypaly na zem a on zaklel. Jednou rukou smetl dohromady několik sirek. V hrudi cítil zvláštní tlak. Když se pokusil škrtnout další sirkou, zlomila se mu.

„Ahoj.“

Nicholas se rychle otočil. Stál tam muž kolem třicítky, pár metrů za ním.

*To musel být ten kněz. Nevypadal úplně tak, jak si ho Nicholas představoval. Žádný kolárek. Měl vousy a vlasy až po ramena. Naprosto odlišný obraz, než jaký si o kněžích Nicholas vytvořil.*

„Ty jsi jeden z těch kluků, co se tu poflakují, že ano?“

„Cože?“

„Viděl jsem tě přijet na mopedu. Ty jsi z těch nevlastních dětí, o kterých se tu mluví – ukradnete všechno, co uvidíte, tak se to říká.“

*Nicholas byl naprosto vyveden z rovnováhy a jenom na kněze zíral.*

„Měl bys slyšet, co se o vás tady v okolí vypráví.“

„Co říkají?“

„V téhle pekelné díře každý drbe o každém. Lidi nemají nic lepšího na práci.“

*Kněz zvedl jednu sirku a podal ji Nicholasovi.*

„Zapal to – nikoho to nepřekvapí.“

*Nicholas nechápal, jestli si z něj kněz dělá legraci, nebo jestli to myslí vážně.*

„Hlavní budova je ze 17. století. Měla by shořet jako papír.“

*Jediné, co bylo slyšet, byl vítr, hledající si cestu skrz škvíry staré budovy.*

„Soudím, že někteří lidé tady rozšiřují, že osahávám děti. Což je nejspíš důvod, proč jsi tady, že?“

„No a neosaháváte?“

„Ukradnete ty a tvůj bratr všechno, co uvidíte?“

„Cože?“

„Přemýšlím jenom, jak ti pomůže zapálení kostela, pokud jsem to já, na koho jsi naštváný.“

*Nicholas byl zmatený.*

„Kurva, jak mě jen serou lidi, co si nedokážou hledět svého.“

„Vy klejete?“

„A?“

„Jste kněz,“ řekl Nicholas a rozhlížel se po kostele.

„Je v pořádku zapálit kostel, ale klít se v něm nesmí? Nikdo se neodvážil zeptat se mě, jestli jsou ty sračky pravda.“